



PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2021. június 17.
(csütörtök)

Földvári Tibor

SZENVEDÉS JÉZUS PÉLDÁJA SZERINT

Köszöntés igéje: Lukács 1,68

Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta és megváltotta az ő népét.

Énekek: 105,1-3; 274

Lekció: Apostolok cselekedetei 21,27-40

Alapige: Apostolok cselekedetei 21,27-40

Mikor pedig a hét nap immár eltelőben volt, az Ázsiából való zsidók, meglátva őt a templomban, felindították az egész sokaságot, és reá vetették kezüket, kiáltván: Izraelita férfiak, legyetek segítségül: ez az az ember, ki e nép ellen, a törvény ellen és e hely ellen tanít mindenkit mindenütt; ezen felül még görögöket is hozott be a templomba, és megfertőztette ezt a szent helyet. Mert látták annakelőtte az efézusi Trofimust ő vele a városban, kiről azt vélték, hogy Pál bevitte a templomba. Megmozdult azért az egész város, és a nép összecsődült: és Pált megragadva, vonszolták ki őt a templomból: és mindjárt bezárattak az ajtók. Mikor pedig meg akarták őt ölni, feljutott a hír a sereg ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem felzendült. Ki azonnal vitézeket és századosokat vévén maga mellé, lefutott hozzájuk. Azok pedig mikor meglátták az ezredest és a vitézeket, megszűntek Pált verni. Akkor odaérvén az ezredes, elfogatta őt, és parancsolta, hogy kötézzék meg két láncsal; és tudakozta, hogy kicsoda és mit cselekedett. De ki egyet, ki mást kiáltott a sokaság között; és mikor nem érthette meg a bizonyos valóságot a zajongás miatt, parancsolta, hogy vigyék el őt a várba. Mikor pedig a lépcsőkhöz jutott, lőn, hogy úgy vitték őt a vitézek a néptömeg erőszaktétele miatt; mert követte a népnek sokasága, kiáltozva: Öld meg őt! És mikor immár a várba akarták bevinni Pált, monda az ezredesnek: Vajjon szabad-e nékem valamit szólanom te hozzád? Az pedig monda: Tudsz görögül? Hát nem te vagy az az egyiptomi, ki e napoknak előtte fellázította és kivitte a pusztába azt a négyezer

SZENVEDÉS JÉZUS PÉLDÁJA SZERINT

orgyilkos férfiút? Monda pedig Pál: Én ugyan tárzusi zsidó ember vagyok, Czi-liczia nem ismeretlen városának polgára; de kérlek téged, engedd meg nékem, hogy szóljak a néphez. Mikor aztán az megengedte, Pál a lépcsőkön állva intett kezével a népnek: és mikor nagy csendesség lett, megszólalt zsidó nyelven, mondván:...

Imádkozzunk!

Istenünk, mennyei Atyánk, a múltban elvégzetett szabadító, megtartó műveidről is énekelhettünk a zsoltár szavaival. Közben átélhettük a csodát: jelen vagy Szentlelked, igéd által a gyülekezet közösségében is. A jelenben is tapasztalhatjuk, ha kell, csodáidat is. És azt is megvallhattuk, hogy a jövőre nézve is biztos reménységünk lehet.

Köszönjük, hogy már az ószövetségi időben is te kijelentetted magadat szabadító, megtartó Istenként, mi pedig mindezt terólad úgy is tudhatjuk már, hogy az Úr Jézus eljött, elvégezte a megváltó művet, és tudjuk, hogy mivel minden elvégzetett, egyszer majd minden teljes mértékben be is teljesedik az örökkévalóság dicsőségében. Addig pedig Jézusban mutatod meg, ki is vagy te számunkra szabadító, megtartó Istenként. Köszönjük, hogyha a mai napon is átélhettük ezt.

Hálát adunk az elvégzett munkában adott segítségédért. Köszönjük, ha megtartottál a nehézség, a baj közepette a nagy melegben is. És azt is köszönjük, hogy szabadításod és megtartó műved vigasztal, bátorít bennünket.

Köszönjük, hogy sokkal szabadabban élhetünk már, mint a mögöttünk levő hónapok. De te tudod, mégis van-e, amivel küzdünk, ahol félelmeink vannak, akár a te nevedért való próbák miatt is. Köszönjük, hogy bármilyen életünk is lehet most, ha terád tekintünk, Jézusban látunk téged, az mindenképpen megerősít, bátorít, örvendeztet.

A gyülekezet közösségében ezért hadd örvendezzünk is, és így hadd imádjunk. És kérünk, hogy a hirdetett ígén keresztül is jöjj közel hozzánk, ahogy mindig is teszed. Köszönjük, hogy mi ezt kérhetjük is tőled. A zsoltár is bátorított, hogy keressétek e kegyes Urat, hiszen te kegyelmes Isten vagy.

De valljuk, most is imádságban is, mindez azért lehet, mert te megkerestél bennünket. Köszönjük, hogy még mindig tart a kegyelem ideje, az elveszett bűnösök még mindig hozzád jöhetnek, mert te meg akarod őket keresni.

Ezért kérjük, hogy közöttük élve is lehessünk mi is hűséges tanúbizonyságtévőid. Ne csak itt a gyülekezet közösségében, hanem otthon, a munkahelyen, bárhova is kerülünk a nyári időszakban is, Atyánk.

Ámen.

Igehirdetés

A Károli Bibliában itt egy kettőspont szerepel. A folytatásban pedig a 22. részben megtudhatjuk, hogy mit is mondott az apostol: tanúbizonyságot tett az Úr Jézussal való szeretetkapcsolatáról. A bibliai történetnek az üzenete, illetve az egésze hangsúlya mégis úgy lesz ma előttünk, hogy nem olvashattam föl a folytatást, hanem egy kettősponttal zárul kivételesen a történet felolvasása. Majd látjuk, hogy ennek is van jelentősége.

Ha testvérek, követtétek a leírásokat, akkor emlékeztek, hogy Pál erre fel volt készülve, hogy őrá Jeruzsálemben nem kellemes dolgok várnak. És én nem tudom, hogy ti ezt hogy élitek meg, hogyha tudjátok előre egy bizonyos helyzetben, hogy ott szenvedés vár – most az Úrért való szenvedés. De az Úrért való szenvedés sokféle lehet, itt Pált üldöztetés éri az ellenségek miatt, de az Úrért való szenvedés része lehet az is, amikor a testünk betegsége miatt érezzük, hogy most ez az Úr próbája is. Egy természetes állapota a beteg testünknek, nehezebb a helyzet, de egyértelmű, ahogy Jób is, vagy ahogy Pál maga is tapasztalta – emlékeztek – az „elég néked az én kegyelmem” kijelentés előtt, nem könnyű volt számára az a baj. Ha testi betegség volt vagy lelki betegsége, de érezte, hogy nem könnyű. És hogyha nem vagyunk még benne, de tudjuk, érezzük, hogy várható, akkor hogyan éljük meg azt az élethelyzetet, amikor várható valami még nehezebb, amit szenvedésnek kell neveznünk?

Még gyermekkoromban olvastam – emlékszem – egy kis írásban, hogy volt egy keresztyén, aki a máglyahalált halt mártírok idejében élve nagyon félt a szenvedéstől, hogy mi lesz velem, ha máglyahalált kell nekem is halni. Kipróbálta hát, hogy kibírná-e a gyertya fényének a melegét. Ahogy a kezét odatette, csak pár másodpercet bírt, és hát nagyon megijedt: – Uram, a végén még meg foglak téged tagadni. Hát ha még ennyit se bírok ki, akkor mi lesz, hogyha ott leszek majd a máglyánál? Én nem szeretnék téged megtagadni. Hú maradok-e így hozzád? Nem volt könnyű számára várni, hogy most akkor tényleg mi lesz. És a történet így záródik, hogy amikor őt is vitték kivégezni, mártírhalált halt, akkor nem tagadta meg az Úr Jézust, hanem vállalta az Úr Jézust akkor is, amikor rettenetes szenvedés várt rá, amitől előtte nagyon-nagyon tartott – hogy fogok én megmaradni a hitben.

A szenvedés a bűneset utáni állapotok között a hívő embert is érheti. Ami a bibliai történet üzenetében nekünk mindenképp önmagában már bátorító, hogy ez az Úrért vállalt szenvedés. És ezért fontos azt tisztázni, van olyan szenvedés is a hívő embernek is, ami nem az Úrért történik. Lehet, hogy hibázunk valamiben és emiatt van valami nagyon rossz dolog az életünkben. De itt is, mihelyst a hiba vagy akár bűnünk következménye után jön valami, amit szenvedésnek kell nevezni, de utána máris ott van az Úrnak a jelenléte az életünkben, mert őrá gondolkunk, és azonnal tudjuk, hogy Uram, akkor most már könnyörülj rajtam is. Máris ott van az, hogy akkor az Úrért hogyan élek át valamit egy olyan helyzetben is, ha esetleg valamiben még én is hibáztam.

Ezt azért akarom kimondani így az elején, mert a bibliai történetben Pál apostolnak a szenvedését látjuk, de még inkább azt, hogy hogy van az Úr az életében. És ti is, én is a szenvedés, az Úrért való szenvedés átélésében megtapasztalhatjuk ugyanazt, mint az apostol.

Két egyszerű gondolatban vizsgáljuk majd ezt az igét: milyen az Úrért való szenvedésnek az a jellemzője, amikor ez az Úr példája szerinti szenvedés is. És milyen az, amikor éppen az Úr példája szerinti szenvedés közt tapasztalja meg a hívő ember, hogy Istennek nagy tervei vannak éppen ezzel a szenvedéssel is számára.

Jézus példáját követve, példája szerinti szenvedés – ez az első gondolat. Pál apostol elfogatása története van itt előttünk. És emlékszünk, a Cselekedetek könyve kiről is szól, miről is szól? Jézus Krisztus Szentlelke és igéje által elvégzett műve,

SZENVEDÉS JÉZUS PÉLDÁJA SZERINT

cselekedete övéin, apostolain keresztül. Tehát az elfogatástörténet is ide tartozik. Ez azért fontos, mert itt az apostollal történnek a dolgok. Csak a végén olvastuk, hogy aktivizálódik, hogy engedélyt kér a beszédre. Előtte viszont azt látjuk, hogy mi történik vele. De akkor is, ami vele történik, az Jézus Krisztus Szentlelke és ígéje által elvégzett szabadító műve az övéin keresztül. Tehát Jézus cselekszik a történetben itt is Pálon keresztül. Még akkor is, ha ő most úgy tűnik, mintha passzív lenne, neki elszenvednie kell bizonyos eseményeket, dolgokat. És az, hogy itt Jézus cselekszik, ez éppen ebben látszik nagyon bátorítóan és vigasztalóan, hogy ahogy Pál szenved itt az elfogatásakor, az nagyon hasonló, majdnem teljes mértékben megegyezik Jézus szenvedésével, ahogy Jézus elfogatása és az Úr Jézus megváltó művének a beteljesítése történt.

Látszólag kiszolgáltatott, látszólag halálos veszélyben van az apostol, de Isten ígérete szerint történik minden vele most, Isten terve szerint is – majd ezt látjuk a második gondolatban –, de az egészben ott van ez is, hogy úgy, ahogy Jézussal történt. Ő ezt vállalta, a 21. rész 13-14. versét most nem olvasom föl, de ott kimondta, hogy ő meghalni is kész Jézusért, nemhogy megkötöztetni csupán. De nem kellett meghalnia, csak szenvednie kellett. De vállalta, és Jézusért vállalta, közben kiderül, hogy ami történik vele, az Jézussal is ugyanígy történt. Jeruzsálemben kellett neki is felmenni. És emlékeztek, hogy Lélektől kényszerítve, a Szentlélektől kényszerítve megy Jeruzsálemben. Jézusnak is fel kellett menni Jeruzsálemben. Most csak ilyen kifejezéseket mondok, hogy jelezzem, hogy itt Jézus szerinti szenvedésről van szó. Jézust is nagyon féltették ettől a tanítványai, Pált is féltették a testvérek. Rávetették kezüket Pálra, ahogy Jézusra is rávetették a kezüket. Megkötötték, Jézust is.

Ami nekem különösen emlékezetes lett, amikor a tömeg, az egész tömeg gyűléssel, dühösen kiáltozza: Öld meg őt! Öld meg őt! – így van a Károliban. Az ősi szövegben az a szó szerepel, amit így lehet fordítani: Vidd el őt, vidd el őt! Végezd ki őt, végezd ki őt! Tehát vinni, de kivégzésre vinni, azaz megölni. Ugyanez a kifejezés szerepel Jézus esetében a János evangéliuma 19. rész 15. verseiben, mikor mondják: „Vidd el, vidd el, feszítsd meg őt!” Különösen ez a 'vidd el őt, vidd el őt' kifejezés, 'öld meg őt, öld meg őt' gondolat volt, ami miatt egyszer csak észrevettem, hogy, hiszen itt minden Jézus szerint történik.

S most gondoljátok el, hogy ha ez igaz, márpedig látszik a történetből, hogy ez így történik. Azt nem tudjuk, az nincs leírva, hogy Pál erre gondolt-e vagy sem, de mi a történetben ezt láthatjuk, mert itt van kijelentve számunkra az ígében. Az Úr bennünk is Szentlelke és ígéje által munkálkodik. Jézus ma is rajtad meg rajtam keresztül is munkálkodik, akkor és ott az apostolokon keresztül, most rajtunk keresztül. És ezért lehet nagyon erősítő önmagában ez az igei gondolat, mert szenved Pál. Elszenvedője az eseményeknek, de közben minden úgy, ahogy Jézussal.

Ha belegondoltok, ez nagy kiváltság: követni Jézus példáját. Jézus maga tudta előre és vállalta, amit ő is vállalt, Pállal ugyanez volt: tudta előre, de vállalta. Isten ígérete szerint ment minden végbe. Most itt nagyon konkrétan már. Sok mindent nem tudott Pál, csak sejtett, hogy majd mi vár rám Jeruzsálemben, aztán lettek dolgok, amik ki lettek neki jelentve fokozatosan, ahogy egyre közeledett,

most már benne van. Átéli, szenved, de ez mind ígéret szerinti. És erre ráadásul, hogy és Jézus szerinti. Olyan, mint Jézusé ez a szenvedés.

A lelki testvérei tanácsát követve került be a templomba. Mert mondhatnánk azt, vannak is kommentárírók, akik negatívan értékelik azt, hogy miért kellett Pált arra rávenni, hogy ő is ilyen zsidó szokást csináljon. Hát ő pontosan azt hirdette, hogy már nem kell betartani az ószövetségi törvényeket a hívőknek. De most Páltól mégis ezt Jakab, Jézus testvére kéri, meg a vének mondják, hogy azért úgy nyugtassuk meg a zsidó-keresztyén testvéreinket, hogy te csinálj valamit a templomban. Mert ha nincs ott a templomban, akkor nem veszik észre. Lehetne itt logikailag gondolkodni, de ez logika lenne. A Biblia az logikus, de még jobban biblikus. És azt látjuk, hogy Pál a lelki testvérei tanácsát elfogadja, szereti a zsidó népet, szereti a zsidó-keresztyén népet, és zsidónak zsidóvá lesz, ezért kész megtenni, amit meg kell tennie.

De aztán a Sátán is ügyködik és felbujtotta legelőször az ázsiai, a kisázsiai zsidóságot, akik ismerték őt – Efézusban három évet töltött –, és ők az egész sokaságot fellázítják. De itt a Sátán felbujtó munkájára szeretném a hangsúlyt tenni az ellenség életében. Aztán ott van az ezredes meg a római katonák. Nem azért ment le az ezredes, mert Pált akarta megvédeni, hanem ő azért rohant és azért szaladt le, mert itt nagy zajongás van, itt veszélyben van a békesség, a nyugalom. És kiderül az is, hogy amikor már Pállal is találkozik meg látja a helyzetet, akkor se érti, hogy igazából mi történik, egészen másnak gondolta Pált, mint ami kiderült róla.

Itt tehát az emberek, a nagyon gonosz emberek is, meg a hivatalosok is tesznek dolgokat, a Sátán is ügyködhet, de az egész mögött mégis ott van az az Úr, aki megígért valamit Pálnak is, a háttérben Isten munkálkodik és az ígérete szerint viszi végbe, amit végbe visz. És az ígéretben az is benne van, hogy úgy szenvedhetsz, ahogy Jézus.

Emlékszünk, hogy ezt Jézus mikor ígérte meg az övéinek? Úgy ahogy ő – ha engem szerettek, titeket is szeretni fognak, ha engem gyűlölnek, akkor titeket is. Vagy a János evangéliumában olvasható búcsúbeszédében a 13. részben, amikor megmossa a tanítványok lábait. Emlékeztek, ott is mondja, hogy amit én cselekedtem, ti is azt cselekedjétek, akkor boldogok lesztek. De előtte azt mondja, hogy ha én, az Úr ezt élem meg, akkor ti is így éljétek meg. És lehetne sorolni, hogy Jézus maga is beszélt arról, hogy úgy, ahogy ő. Nemcsak az apostolok életében lehet ez igaz, hogy Jézus szerinti szenvedés, nemcsak Jézusért, hanem Jézus szerint is, hanem a mi életünkben.

De szeretném mindenképpen kiemelni Péter 1. levelének a két igehelyét. Önmagában Péter 1. levele szenvedő keresztyéneknek szóló drága bátorítás és vigasztalás – majd olvassátok el. De a 2. részben, ott a vége környékén mégis látjuk, hogy mennyire megtisztelő az a szenvedés, ami az Úrért vállalt szenvedés az övéinek. „Mert micsoda dicsőség az, ha vétkezve és arczul veretve túrtök? De ha jót cselekedve és mégis szenvedve túrtök, ez kedves dolog Istennél. Mert arra hívatatok el; hiszen Krisztus is szenvedett érettetek, néktek példát hagyván, hogy az ő nyomdokait kövessétek.” És ezt cselédeknek mondja, akiket bántottak a gazdáik, az uraik. A rabszolgáknak is szólhat ez, akiknek rabszolgatartó ura bántotta őket a hitük miatt is.

SZENVEDÉS JÉZUS PÉLDÁJA SZERINT

Itt most munkahelyi bántás. Titeket bántottak már valaha a hitetek miatt a munkahelyeteken? Engem nem, mert itt a gyülekezetben nem illik bántani azért a lelkipásztort, merthogy hívő és vállalja Jézust. Inkább azért bántanának, hogyha nem ezt látnák. De ugye amikor világi környezetben vagyunk vagy „túl világi” környezetben, akkor nem feltétlenül kellemes az a munkahelyen, hogy vállalom az Úr Jézust. Nem úgy, hogy nem dolgozok és amiatt bántanak, hanem Jézusért esetleg.

A 4. részben pedig, ott is a második felében arról beszél, hogy nem kellemes ez a fajta szenvedés és oda kell bízni magunkat a hú Teremtőre, hogy a lelkünk megnyugodjon. De közben a 4. részben is erről beszél, hogy ami történik, az Isten terve szerint, Jézus szerint.

Hétköznapi módon történnek az események, hétköznapiak, közben mégis olyasmi történik, ami Jézussal minősítetten történt. Neki is azok hétköznapiak voltak, csak a mi számunkra Jézusnak a szenvedése és különösen annak a vége magasztos. Mert Jézus egész élete szenvedés volt, de itt a példában is a Péter levelében, illetve Pállal is, ami történik, most az elfogatására gondolva, az már a kiteljesedése a szenvedésnek és a megváltó mű. Ez nekünk mindig nagyon magasztos és legyen is az: hogyan szenvedett Jézus, amikor megváltott bennünket. De ez a fajta szenvedés lesz minősítetten mégis példává. Nekünk nem megváltó szenvedést kell átélnünk, de mégis úgy élhetjük át a szenvedést, mint a Megváltó. Halljátok a magyarban: nem megváltó szenvedés, de mégis úgy lehet szenvedni, mint a Megváltó. Hétköznapi módon, de a hívő számára egyértelműen látszik az ige alapján az Úr ígérete miatt, hogy ez nem akármilyen lehetőség. Jézus követése a szenvedés útján. Próba a szenvedés, de Jézus példája szerint.

Az Úr Jézusnak ez a fajta szenvedése a meghalással végződött. Ezért lett megváltó a szenvedése. Talán emlékeztek, hogy Péternek jó előre megmondta Jézus a háromszor elhangzott „Szeretsz-e engem?” kérdésére adott háromszori válasza után, hogy: „Bizony, bizony mondom néked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartál; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezedet és más övez fel téged, és oda visz, ahová nem akarsz.” És elhangzik, hogy Péternek a haláláról beszélt, hogy majd hogy dicsőíti meg az Istent, hogy őt is felemelik. Az jó harminc évvel később jött. Péter halála, mártírhalála nem sokkal történt egyébként, néhány év telt el csupán azután, miután Pált is elfogták. Pál elfogatása az Úr Jézus születése utáni 58-59-es esztendő környéke. Aztán megtörténik vele mindaz, ami, ezt mindjárt látjuk. Péter pedig a mártírhalálát 67-68 körül érte el, akkor következett be. De Jézus biztos, hogy ekkorra már meghalt. Éppen ezért lehet példa az ő szenvedése, ami halálig tartó volt.

Pálnál kiderül, hogy neki nem kell most még meghalni. Viszont a szövegben az Úr Lelke nem véletlenül íratta le Lukáccsal úgy, ahogyan leíratta a görög nyelven, amit a Károli is nagyon jól visszaad. Így olvastam: „Mikor pedig meg akarák őt ölni, feljutott a hír a sereg ezredeséhez, hogy az egész Jeruzsálem felzendült” – ez a 31. vers. Nem az jutott fel hírként, hogy meg akarnak ölni valakit, aki valószínű ártatlan. Az ezredes nem tudta még róla, hogy római polgár, mert ha tudta volna, akkor azért megy le, hogy egy római polgárt megőrizzen a lincseléstől. Hanem azt olvassuk, hogy amikor meg akarták ölni, akkor csinál valamit a római tisztségviselő katonáival együtt, mert valami rosszat látott, de az nem az, ami Pál-

lal történik, hanem a felzendülése a népnek, és az veszélyes, azt kezelni kell azonnal. De ezért nem halt meg Pál. Ha nem megy le az ezredes a katonákkal, akkor Pált kivégzik, mint emlékeztek, a legelső keresztyén vértanú nevére is, ugye István vértanú. Őt kivégezhatték azonnal akkor és ott. Pál maga is ott volt még megtérése előtt.

Az Úr tehát Pált nem akarta még mártírhalálba vinni, most még csak a mártír tanúbizonyságtétel ideje van Pál számára. Jézus szerinti szenvedése csak addig, ameddig nem hal meg. Az elfogatása történeti leírásában mit él át az apostol így az Urával kapcsolatban.

De azért az nagyon beszédes és ez engem úgy megragadott, hogy azért az Úr végsőkéig elvitte az apostolt, mert meg akarják ölni, ő ezt érezte. Emlékeztek, hogy őt azért korábban bántották már párszor. Volt, ahol meg is kövezték, és azt hitték, hogy meg is halt már, csak az Úr nem hagyta meghalni. Pál föl volt készülve arra, hogy akkor lehet, hogy itt most vége az életemnek, a földi életemnek. És mondta is, hogy én meghalni is kész vagyok Jézusért. Ráadásul ez az egész teljesen hamis, ugye semmi igazságtartalma nincs az őt vádolóknak abban, amit mondtak. Tehát igazságtalanul halt volna meg. De Jézusért.

De az Úr még a halálos veszedelmet is ennyire megengedte és ennyire akarta. Kálvin kommentárjában az nekem annyira bátorító volt, hogy azért engedte meg ezt a halálos veszedelmet az Úr, hogy annál dicsőségesebben felragyogjon, hogy ő hogyan menti meg a szolgáját és hogyan akarja megtartani, hogyan akarja megdicsőíteni Isten Jézus nevét, a Jézusról szóló evangélium valóságát szolgáján keresztül, akit nem hagy kivégezni. De benne volt a halálos veszedelem is.

Gondoljunk arra, amikor Dániel három barátját sem úgy mentette meg az Úr, hogy nem is dobhatták be őket az égő tüzes kemencébe, a meleg helyzetbe nem kerültek bele. Belekerültek a meleg helyzetbe, csak ott volt velük az Úr és ott tartotta meg őket.

Itt is ez a helyzet egy kicsit ilyen. Most még nem mártírhalál, hanem mártír tanúságtétel. A mártír szó az ősi nyelvben ez erre utal, hogy tanúságtétel. Van, hogy halálra és halállal, általában pedig inkább étellel vagy szóban bizonyóságot tenni.

Számunkra tehát, azt nem tudjuk, hogy Pál hogyan élhette meg mindezt. Azt látjuk, hogy mi történik vele, azt is tudjuk, hogy ő utána mit akar – ez lesz a második gondolatban. De az üzenet miatt nekünk, akik ezt a történetet olvassuk, mindenképp bátorító hadd legyen. Nem csupán Jézusért való szenvedés bármilyen formában is nekünk is akár, amire lehet, hogy készülnünk kell, mert várható és akkor izgulok én is, mert én se szeretek szenvedni, de összeszorul a szívem és hogy fogom elviselni, hogy fogom kibírni. Amikor meg benne vagyunk, akkor se biztos, hogy könnyű, de mégis ott van ez a hatalmas ajándék, de ez nemcsak Jézusért van, hanem úgy szenvedünk, ahogy Jézus. Követjük Jézus példáját. Ha példát követünk, ebben benne van, hogy valami olyasmit csinálunk, élünk át, amit Jézus példaként adott. Hogy adta a példát? Úgy, hogy közben megváltó halált halt. Tehát Jézus megváltott bennünket, az elveszett bűnös az övé lehet, ezért lehet Jézusért szenvedni, mert Jézuséi vagyunk, és akkor az Úr Jézus azt mondja, hogy én nemcsak megváltottalak téged, hanem abban a kiváltságban részesítelek, hogy úgy szenvedhetsz, ahogy én.

SZENVEDÉS JÉZUS PÉLDÁJA SZERINT

A Filippi levélben az 1. rész 29. versében ezért mondja a kijelentés, Pálon keresztül az Úr Lelke: „Mert néktek adatott az a kegyelem a Krisztusért, nemcsak hogy higgyetek Ő benne, hanem hogy szenvedjete is Ő érette.” Itt megint az őérette szenvedés, de előtte az van: „nektek adatott az a kegyelem”. Kegyelem az, amikor Jézusért szenvedünk, mert ebben a kegyelemben megmutatkozik, hogy hogy tart meg az Úr, hogy mutatja meg azt, hogy valaki Jézus halála, feltámadása, mennybemenetele után, de még az eljövetele előtt ebben az elveszett, bűnös világban úgy szenved, mint Jézus. Az elveszett bűnösök, a leggonoszabb ellenség is láthatja, hallhatja, hogy szenved Jézus. És itt olyan megható erre gondolni, hogy a keresztyén szó – emlékeztek – ezt jelenti: krisztusi. Krisztusi, keresztyén szenvedés Jézusért. Az elveszettek láthatják, hallhatják, hogy szenved Jézus az övéin keresztül. És ebben akarja az Úr az ő tervét megvalósítani.

És itt a második gondolat. Ez már egyszerű lesz. És amikor én is erre gondolkodom, akkor sokkal könnyebb már a szenvedést is elviselni, mert akkor ott van benne az, hogy hát van célja az Úrnak. Nem mindig értem én se meg Uram, most miért, miért éppen most, miért éppen így, miért éppen velem – lehet egy csomó miértet mondani. De aztán, mikor eszünkbe juttatja az Úr, hogy: – Igen ám, de nekem vannak terveim veled, meg céloom. – Ja, Uram, akkor elvállalom. A Jézus példája szerinti szenvedés is sok tekintetben a miértekre is válasz. De nem a miértekre akar az Úr választ adni, hanem megmutatni, hogy nézd meg, hogy én hogy munkálkodom ma is.

És nagy tervei voltak az Úrnak Pállal is. Jézusról halljuk, és ott a Péter 1. levele 2. rész végén már nem olvastam tovább – majd nézzétek meg –, ki is emeli, hogy milyen csendben szenvedett Jézus: mint a bárány, csendben maradt. Pál is csendben van. Ő akkor szólal meg, amikor lehetősége van, és amikor érzi, hogy megszólalhat. De nem magát akarja menteni. Ő magáról csak azért mondott néhány jellemzőt, mert az ezredes rákérdezett. Hanem mi volt Pál célja? Hogy ha lehet, akkor szeretnék szólni azoknak, akik miatt én majdnem meghaltam. Szabad-e szólnom a néphez? Görögül beszélt az ezredessel, zsidók számára viszont – most hadd mondam így – arámul. Az ősi szövegben szereplő kifejezés arra akar utalni: olyan nyelven beszélt, ami a zsidóknak az akkori anyanyelve volt. A beszélt anyanyelv az az arám volt. A héber az a szent szövegek nyelve volt, amit nem mindenki ismert feltétlenül. De anyanyelven beszélni azoknak, akik miatt én szenvedek. Az ezredesnek pedig érthető nyelven, amit ő ért, tehát ő hivatalnok és a görög a világnyelv. Ma így mondanánk, ha itt lenne, hogy angolul beszél a vezetővel, magyarul azokkal, akik bántják.

Eljött az idő tehát a megszólalásra. Eddig Pál csendben szenved. Most már hangot is adhat a szenvedésének, ha akar, de ő nem erről akar beszélni, hanem arról akar beszélni, hogy ki volt az, aki miatt ő most ebben a helyzetben van és ebbe a helyzetbe került. Arról akar beszélni, hogy hogyan szenvedett az Úr Jézus, mi is történt vele. Nem is annyira az ő szenvedésének a pontos leírása. Azt egyébként ismerték. Azok, akik Kisásziából jött zsidók voltak, akik az egész elindították gonoszul, ők nagyon jól tudták, hogy Pál mit tanít, ők már hallottak Jézusról. Akik meg jeruzsálemi zsidók voltak, ők meg szintén tudhatták, hiszen ők meg ott éltek. Nagyon fontos – ezt csak megjegyzem –, hogy a 22. részben Pál apostol bi-

zonyságtételének a leírásánál azt is odateszi az ősi szövegben, hogy a názáreti Jézus jelent meg neki. Itt kiemeli az apostol ebben a bizonyágtételben, hogy a názáreti Jézus, hogy tudja meg mindenki, kiről van szó és emlékeztesse őket.

Viszont a 40. versnek, tehát amit felolvastunk utolsó versnek a befejezése így hangzott: „megszólalt zsidó nyelven, mondván:...”. Ez a „mondván” kifejezés ez sokat szerepel az Újszövetségben Jézusnál is. Arról beszél, hogy most készül valami beszéd. Nem tudjuk, hogy mi, de készül. De az egészből tudjuk, az egész történetből, hogy Pál nem magát akarja védeni, ő soha nem ilyen volt. Pál, ha megszólal, akkor ő Jézusról akar mindig beszélni. Főleg egy ilyen helyzetben. A „mondván” szó adja azt, hogy kettős pontot tett a Károli fordítás is a magyar nyelvű fordításban, mert a kettős ponttal jelezzük, hogy valami folytatás jön.

És így szeretném kiemelni tehát, hogy a folytatás az Úr terve azzal, ahogyan Pál jézusi módon szenved, most már megszólalhat, de ha nem szólalhatna meg, akkor is, ahogyan átéli ezt az egész helyzetet, akkor azon keresztül fog az Úr tanúbizonyágot tenni Jézusról. Ahogy mondtuk: ha kivégezték volna Pált, az is tanúbizonyágtétel lenne – lásd István vértanú halála. És ugye mivel Pál ott volt, ez része volt az ő megtérésének. Erről is beszél a 22. részben leírt megtérése történeténél. A mártírság a halál esetén is bizonyágtétel. Itt viszont nem mártírhalál, ahogy mondtuk, hanem tanúbizonyágtétel étellel és szóval.

A keze vagy nem volt lekötözve, hanem valamelyik másik testrésze volt oda-kötözve a római katonákhoz, vagy pedig, ha le volt kötve a keze, akkor most eloldatta az ezredes, mert Pál mindenképp intett a kezével, lecsendesítette a sokaságot. És az is biztos, hogy utána elkezdett beszélni. Ezt nem tudjuk, hogy mit mondott még – persze mi olvashatjuk –, nem tudjuk, mit mond, csak tudjuk, hogy mond valamit. Amit mond, az Jézusról szóló bizonyágtétel – tudjuk kimondatlanul is. A szenvedése így vált tehát Jézusra mutató bizonyágtétellé.

És Istennek ezzel volt terve. Terve volt Istennek Pál elfogatásával, mert megmondta neki, hogy ő nem akármilyen környezetben fog tanúbizonyágot tenni. És emlékeztek, még a megtérése történeténél elhangzik Anániásnak, aki először nem akarta elhinni, hogy az Úr őt Saulhoz akarja küldeni, aki miatt mennyit szenvedtek ők, és az Úrral egy kicsit vitatkozik is szinte. És akkor mondja el Anániásnak az Úr, hogy menj el, mert ő választott edényem, hogy majd hordozza az én nevémet és ott felsorol sokakat. Nemcsak pogányok előtt akarta az Úr Pált használni, hanem királyok, helytartók előtt is. Volt már Pálnak bizonyágtétele magasrangú tisztségviselők előtt, de a folytatásból tudjuk a Cselekedetek könyvében, hogy igen, majd Heródes király előtt is beszélhet, Félix előtt is, Fesztusz előtt is, akik helytartók, meg aztán a császárra apellál majd, és el fog Rómába kerülni. Az elfogatása története leírása igazából felvezeti a folytatást, hogy Isten az ő tervében hogyan használja Pál apostolt, hogy tanúbizonyágot tegyen Jézusról. Ehhez el kellett fogatni őt. Hát most elfogták. Ez a szenvedésének a konkrét közvetlen célja. De ez csak a kiindulás. A java még ezután jön. És a javában benne van, hogy egy csomót szenved még.

Te hogy vagy ezzel? Ha az Úr azt mondaná, hogy: – Figyelj, a mostani szenvedés ez csak a kezdet. Én biztos, hogy azt mondanám: – Hát Uram... Lehetne úgy is bizonyágot tenni Jézusról, hogy most szenvedek, aztán megmutatod ab-

SZENVEDÉS JÉZUS PÉLDÁJA SZERINT

ban a dicsőségedet, hogy elveszed a szenvedést és nem kell szenvedve bizonytságot tenni. De Pál apostol élete, és ez a történet arra mutat, hogy az Úr terve mindig olyan, ami az övéinek is megfelelő, meg azoknak is, akik miatt az övéit esetleg a szenvedés útján járhatja, mert így tesznek bizonytságot az Úr Jézusról.

Isten tervében – emlékeztek – milyen hatalmas eszköz lett József is. Az a József, aki Egyiptomba került. És nem könnyű útja volt Józsefnek, de aztán nagy dicsőség is jött. De József az egész életét úgy látta, hogy engem az Úr küld, az Úr irányít, az Úrnak terve van az életemmel. Pálnál is ezt látjuk. És az elmondottak fényében veled meg velem is ez az igazság akármilyen formában is.

Mivel most mi a koronavírus-helyzetnek azon az oldalán vagyunk már, ami egy kicsit könnyebbség, hát itt lehetünk, most egy picit könnyebb. Persze ugye van mögöttünk nehézség is meg vannak halálesetek, gyászunk is van, de van sok öröm is, felszabadultság. A prédikáció, az igehirdetés üzenete nem arról szól, hogy rettegünk kellene a szenvedéstől – jaj, az Úr biztos engem is majd így akar szenvedtetni. Nem, az Úr nem ilyen, természetesen. Vannak könnyebb időszakok és vannak nehezek is. De egy biztos: az Úrnak megvan a terve az övéivel.

Ez a második gondolat ezért lett fontos nekem, hogy ami Pállal történik, akkor és ott, az is már az Úr terve része, de ez csak előkészítő, mert utána jön a java. Római fogságba itt kerül Pál, hogy aztán majd pár év múlva római fogságban, de már Rómában legyen, és majd a Cselekedetek könyve ezzel zárul. Aztán arról már nem ír a Szentírás, hogy majd Pál abból a fogságból kiszabadulhat. A konzervatív, reformátori igemagyarázókkal együtt olyan örömmel vallhatjuk ezt, hogy ez megtörtént. Megírja Pál azokat a leveleket, amiket ezután az első római fogságából való szabadulása után írhatott, aztán megint elfogják pár év múlva és őt is kivégzik. A hagyomány erről ír, hogy kivégzik. Utolsó levelét mi a Bibliából a Timótheushoz írt 2. levélként ismerjük.

Ami itt történt: Isten terve elkezdett cselekedni. Pál elfogatása és tovább. Gondoljunk arra, hogy Jézus is, amikor Jeruzsálembe került, nem egyből fogták el, de aztán jött az elfogatása. És emlékeztek, az elfogatása mi volt? Az volt az az óra, amikor eljött az idő, hogy jöjjön a végső szenvedés Jézusnak. És mi jött utána? Kereszthalál, megváltó mű, feltámadás és a dicsőség. Ugyanígy vagyunk mi is. Szenvedés, szenvedés is lehet szóban és élettél az Úr eszköze a tanúbizonytságtételre, lehet mártírhalál is. Vannak ma is testvéreink, akiket a mártírhalálság kegyelmi ajándékával ajándékoz meg az Úr. Rettenetes kínhaláluk van, nem könnyű nekik, mégis az Úr így dicsóíti meg a nevét az életükben azokban az országokban.

Minket is érhet ilyen bármikor. De akkor is a folytatás mi lesz? Egyrészt az Úrral meghalás után boldogan, aztán feltámadás Jézus eljövele miatt és örök dicsőség.

Most pedig Pálnak az életpéldájából: ha az Úr bármelyikünket a szenvedés útján akar vezetni, mert így akar tanúbizonytságot tenni az ő terve szerint, akkor ezen az úton fog megtartani és végigvinni bennünket is az elég kegyelemmel.

Ha pedig nincs szenvedés, nem kell megijedni, és nekünk nem a szenvedést kell keresni. Akkor hálásak lehetünk, hogy most minden könnyű: nincs már vírus, sokkal jobb a testi közérzetem, olyan jó a gyülekezettel együtt lenni, megyünk csendeshétre. Tehát minden szép és örömteli is lehet. Ez is kegyelem. Kegyelem

az is, amikor minden szép és jó, de az is kegyelem, amikor lehet, hogy a szenvedés útján visz az Úr bennünket.

Ahogy már mondtam, a '89-es bevonulásom a Magyar Néphadseregbe teológus előfelvételiként egy csomó szenvedéssel járt, eredetileg erre gondoltam, és én tartottam is tőle. Olyan volt, hogy jaj, Uram, én nem merném odatenni a gyertyafénybe se a kezemet, mert az nekem nagyon fájdalmas. De a behívót komolyan kellett venni és be kellett vonulni a katonaságra. De az Úrnak tetszett, hogy épp az ellenkezője történt, tehát nekem nemhogy nem szenvedés, hanem épp a másik oldal: óriási áldások, szinte tőlünk féltek a vezetők. De ami a legnagyobb meglepetés volt, hogy a katonakórházban lehettem ápolósegéd. Katonakórházban '89-ben, illetve akkor már '90-et írtak, tehát a Magyar Néphadsereg katonakórházában Jézusról lehetett bizonyosságot tenni szóban. És ezt el tudjuk képzelni a szocialista rendszerben, hogy katonakórházban magas rangú tiszteknek, nagyon magas rangú tiszteknek, akiknek a ruháján ilyen csíkok voltak, hogy nekik Jézusról beszélni? Vagy a hozzátartozóiknak? Mert az Úr így dicsőítette meg a nevét.

Péter 1. levelében, ahogy olvastuk, munkahelyi, egyszerű hétköznapi, napi, hétköznapi munkakörülmények. Lehet, hogy szenvedtek a cselédek, de azt mondta nekik az Úr: úgy mint Jézus, példáját követitek. Krisztus követése a szenvedés útján, Jézus példája szerinti szenvedés útján, mert ezzel a kegyelemmel akar az Úr bennünk is munkálkodni, de a hangsúly most már azon van a terve miatt, hogy általunk. A munkahelyen látják, hogy szenved Jézus követője.

Segítsen az Úr bennünket, hogy akkor valóban mi ebben a kegyelemben élve vállaljuk, ha kell örömmel a szenvedést Jézusért, mert ez Jézus példája szerinti szenvedés lehet. És ezen keresztül nagyon sokan Jézusról való tanúbizonyoságtélt hallhatnak és láthatnak ma is. Segítsen az Úr bennünket így.

Imádkozzunk!

Urunk, mi magasztalunk azért téged, mert Magyarországon olyan élethelyzetben lehetünk, ahol még az alkotmányban is, a törvényekben is a bibliai keresztény értékeket akarják őrizni. Köszönjük, hogy ilyen értelemben békességben lehetünk.

Te tudod, hogy milyen sokan elveszett bűnösök körülöttünk is, a munkahelyünkön is. Hálát adunk neked, hogyha esetleg érzékeltették is velünk, hogy más-képp gondolkodnak, de magasztalunk, hogy az ilyeneket is, őket is menteni akarsz. Köszönjük, hogy még mindig tart így a kegyelem ideje, az elveszett bűnösök hozzád térhetnek.

És köszönjük azt is, hogy ha szenvedés útján is járatsz bennünket, mint ahogy Pállal is, megadtad ezt neki, akkor is tudhatjuk, hogy velünk vagy. Nemcsak hogy velünk vagy, példát adva vagy velünk. És köszönjük, hogy minket is betölthet az a csendes öröm, békesség, boldogság, ami az érted való szenvedőknek a része. És köszönjük, amikor mi is átélhetjük kézzel foghatóan, hogy a tervedet, célodat valószínűleg meg általunk, velünk.

Kérünk téged, támogasd azokat a testvéreinket, akiket valóban a mártírhalál fenyeget. Köszönjük, hogy ők hűek fognak maradni tehozád mindhalálig, hogy az ő mártírhaláluk is eszköz a te kezedben. És köszönjük, hogy te támogatod is őket.

SZENVEDÉS JÉZUS PÉLDÁJA SZERINT

Kérünk téged, hadd lehessünk mi boldogok teveled. Ha van is testi szenvedés talán, akkor is az legyen az első, hogy hogyan teszünk bizonysgot rólad a családban is, ha kórházba kerülünk, ott is, bárhol is, ahol látnak bennünket és hallanak.

Kérünk téged, hogy egymást is hadd tudjuk erősíteni, ha mást nem, az egymásért mondott imádságban is.

Köszönjük neked, hogy te valóban még a halállal szemben is győzelmet arattál. És tudjuk, hogy akiket hazavittél a koronavírus alatt is, drága lelki testvéreinket, ők már nálad lehetnek a jobb helyen. És azt is tudjuk, hogy te hogyan vigasztaltad a gyülekezetet, a családtagokat is. És köszönjük, hogy tudhatjuk azt is, hogy ezt a te vigasztaló szeretetedet, kegyelmedet továbbra is adod. Köszönjük, hogy ebben is rólad tehattünk bizonysgot.

Könyörülj meg, kérünk, a határon túl élő magyarokon, különösen a kárpátaljaiakon. Urunk, arra kérünk, hadd legyen ott teljes békesség, vess véget a háborúnak, kérünk.

És köszönjük neked, hogy most a csendben elmondott imádságunkat is eléd vihetjük. Hallgasd meg ezeket is, Urunk.

Ámen.

274. ének

Neumark Gy., 1657.



Ki Is-te-né-nek át ad min-dent,
Azt csu-da-ké-pen ör-zi itt lent,
Bi-zal-mát csak be-lé-ve-ti,
In-ség, baj közt is él-te-ti.
Ki min-dent szent ke-ze-he tett,
Az nem fö-vény-re é-pí-tett.

2. A súlyos gondok mit használnak, A sóhaj, sok jajszó mit ér, :/: Ha sebeink még jobban fájnak S mindennap kínunk visszatér? Így terhünk egyre súlyosabb, Ha lelkünk búnak helyet ad.

3. Csak légy egy kissé áldott csendben: Magadban békességre lelsz, :/: Az Úr-rendelte kegyelemben Örök, bölcs célnak megfelelsz. Ki elválasztá életünk, Jól tudja, hogy mi kell nekünk.

4. Zengj hát az Úrnak s járd az utat, Mit épen néked Ő adott; :/: A mennyből gazdag áldást juttat S majd Jézus ád szép, új napot. Ki Benne bízik és remél, Az mindörökké Véle él.